

PAUL (*verbaasd*),

Wegloopen? Loop ik voor je weg?

HOLTZ (*als voren*).

Is 't soms niet waar? Ben je me aldoor niet ontloopen? Ik ben al wel driemaal bij je geweest, maar meneer was altijd uit.

PAUL (*zeer voornaam*).

Ach zoo, dat spijt me. Je hadt me ook vooruit kunnen waarschuwen als je me spreken moest. Maar dan had je 't op een beetje vriendelijker toon kunnen doen...

HOLTZ.

Zou ik verdomd nog vriendelijk tegen je moeten zijn, na wat er is gebeurd.

PAUL.

Gebeurd?

HOLTZ.

Doe nu maar niet alsof je niet weet dat ons engagement af is.

PAUL.

Heb je 't dan waarachtig zoo ver laten komen?! En stel je mij nu soms aansprakelijk voor jou onhandigheid? Hadt jij maar naar mijn raad geluisterd en niet op zoo'n slecht oogenblik die explicatie doorgedreven!

HOLTZ (*woedend*)

Wel ja, dat ontbrak er nou nog maar aan. Kom jij me nou nog de les eens lezen? Jij, die de schuld van alles bent. Ja, want jij hebt me m'n meisje afgenomen, jij en niemand anders!

PAUL (*gedwongen bedaard*).

Halt een beetje, m'n waarde... halt wat. Zulke beschuldigingen gooit men iemand niet zoo maar naar 't hoofd... daarvoor dient men een grond te hebben...

HOLTZ.

Dien heb ik ook. Van 't oogenblik af dat jij hier gekomen bent is 't begonnen. Jij hebt je tusschen ons geplaatst... jij hebt gewild dat 't zoo ver zou komen...

PAUL.

En waarom zou ik dat hebben gewild?

HOLTZ.

Waarom? Wel... omdat jij natuurlijk jaloersch was... jij bent verliefd op haar...

PAUL (*in de rede vallend*).

Wat blijft u?! Ik verliefd?! Och, hoe banaal!... (*uit de hoogte, gemoedelijk*) Neen, mijn waarde, heusch niet... (*lachend*) dat ben ik heusch niet.

HOLTZ (*dristig*).

Ja, dat kan je nou wel zeggen...

PAUL (*hoog*).

En als ik dat zeg dient u mij te gelooven.

HOLTZ (*als voren*).

Dat is de vraag nog of ik je gelooven moet. Na wat ik gezien heb geloof ik... denk ik...

PAUL (*voornaam*).

U moet niet denken... (*na een oogenblik*) niet zoo iets. Dat is niet fijn gedacht, meneer Holtz.

HOLTZ (*als voren*).

Ik geef niks om die fijne gedachten. Ik ben een eenvoudig eerlijk man, en ik vraag je alleen maar, als je niet verliefd op haar bent, waarom heb je 't dan gedaan?

PAUL (*als voren*).

Maar wees zoo goed mij eens te zeggen wat u toch daarmee bedoelt. U schijnt te willen volhouden dat ik juffrouw van Gelderen geraden heb om haar engagement te verbreken?

HOLTZ (*al kalmer*).

Als je dat niet rechtstreeks gezegd hebt, dan heb je haar toch in d'r hoofd gepraat dat zij met mij niet gelukkig zou kunnen zijn. Kon je ons niet met rust laten in ons geluk? Wij waren er immers tevreden mee? Het is altijd goed tusschen ons geweest. Zij voelde zich net zoo gelukkig als ik in 't vooruitzicht van ons trouwen. En nou? Nou heb je haar heelemaal van de wijs gebracht met je mooie (*met een sneer*) ideale levensbeschouwingen. Zij verbeeldt zich dat niemand dan jij haar begrepen heeft, dat jij alleen kan weten wat er in haar ziel omgaat (*innig met stijging*). En ik, die haar ken van zóó groot af, ik die zóóveel van haar houd en zoo alles voor haar over heb, ik ben in eens een vreemde voor haar geworden, een pummel, die haar nooit begrepen heeft en ook nooit begrijpen zal!

PAUL.

Maar dan heeft ze mij natuurlijk totaal verkeerd begrepen. Ze moet mijn woorden geheel verkeerd hebben opgevat. Men mag er toch wel een levensbeschouwing op na houden? Over heel abstracte dingen kan men toch z'n opinie uitspreken, zonder dat een ander die onmiddellijk gaat deelen? En zonder dat die ander zulke verkeerde gevolgtrekkingen maakt? Iedereen denkt 't zijne van 't leven, maar gaat toch gewoon weg zijn gang, niet waar?

HOLTZ (*dof*).

Jawel, dat kan iedereen doen. Maar den